

Kap. IV.

Svangerskabsforebyggelse m. v.

§ 8. Vejledning i anvendelse af svangerskabsforebyggende midler hos lægen ligestilles med hensyn til betaling og refusion med anden form for lægelig bistand.

Stk. 2. Ønsker patienten ikke at modtage denne vejledning hos sin egen læge, eller ønsker lægen ikke at give den, skal han kunne henvise til anden lægelig vejledning.

§ 9. Svangerskabsforebyggende midler må kun forhandles, hvis de er godkendt af sundhedsstyrelsen.

Stk. 2. Erhvervsmæssig undersøgelse af urinprøver med henblik på påvisning af svangerskab må kun foretages af læger og apotekere samt personer, som sundhedsstyrelsen autoriserer hertil.

Kap. V.

Indberetningspligt og straffebestemmelser.

§ 10. Når indgrebet er foretaget, indberettes tilfældet til sundhedsstyrelsen.

§ 11. En læge, der foretager svangerskabsafbrydelse, uden at betingelserne i § 1 er opfyldt, straffes, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelov, med hæfte eller fængsel indtil 2 år, under formildende omstændigheder med bøde.

Stk. 2. Den, som uden at være læge afbryder en andens svangerskab eller medvirker hertil, straffes med fængsel indtil 4 år, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelov.

Stk. 3. Overtrædelse af § 9 eller af vilkår, der er fastsat for godkendelse efter § 9, stk. 1, straffes med bøde.

§ 12. Den, som til andre end sygehuse og praktiserende læger sælger genstande eller stoffer, der må antages at være bestemt til afbrydelse af svangerskab, eller i øvrigt stiller sådanne genstande eller vejledning til rådighed, straffes med bøde, hæfte eller under særlig skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 år.

Kap. VI.

Ikrafttræden m. v.

§ 13. Loven træder i kraft den 00.

Stk. 2. Lov nr. 350 af 13. juni 1973 om svangerskabsafbrydelse m. v. ophæves.

§ 14. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for disse landsdele med de ændringer, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

I svangerskabsloven, der trådte i kraft 1. oktober 1973, bestemmes, at en kvinde har ret til svangerskabsafbrydelse, hvis indgrebet foretages inden udløbet af 12. svangerskabsuge. Efter ikrafttrædelsesdatoen er der foretaget et stigende antal legale svangerskabsafbrydelser på vore hospitaler. I januar kvartal var antallet 23 pct. højere end i oktober kvartal 1973 og ca. 70 pct. højere end gennemsnittet for de fire kvartaler fra 1/4-72 til 31/3-73.

Stigningen i januar kvartal er specielt stor blandt kvinder bosat i Københavnsområdet og blandt kvinder i alderen 20-24 år.

Det drejer sig ifølge opgørelsen fra sundhedsstyrelsen om ca. 5.842 indgreb i januar kvartal. Efter at tallene var gået i trykken, kom yderligere 150 for sent anmeldte tilfælde til, der ikke kom med i

statistikken. Man kan desuden regne med, at der ikke sker fyldestgørende anmeldelse af tilfældene, og at der for januar kvartal mangler registrering af yderligere 100 tilfælde.

Der findes ingen statistik over årsagerne til kvindernes ønske om svangerskabets afbrydelse, men det fremføres af overlæger på gynækologiske afdelinger, at det kun i sjældne tilfælde er alvorlige sociale grunde, derimod i stigende grad bekvemmelighedsgrunde. Adskillige bruger svangerskabsafbrydelsen som præventionsmiddel. I mange tilfælde har de unge kvinder ifølge oplysninger fra mødrethjælpsinstitutionerne følt sig presset til en svangerskabsafbrydelse, de ikke selv har ønsket.

Det må anses ulykkeligt for det store antal kvinder, idet svangerskabsafbrydelse i de fleste tilfælde